

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζουμεν και σήμερον τὰς περὶ ἐμφάνσεως φαντασμάτων ἀφηγήσεις τῶν ἀναγνοστών μας.

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΜΕ ΤΑ ΠΕΝΤΟΛΙΡΑ

Ἡ δις Ἄννα Ἰ. Σκούρη, ἐκ Καλαμών, μᾶς ἀφηγεῖται τὸ κάτωθι περιέργου πράγματι γεγονός ἐν ἐπιστολῇ τῆς:

— Καὶ ἀρχαίων ἐτῶν εἶχα προσκληθῆ στὰς Θήβας ἀπὸ κάποια φίλη μου κ' ἐπήγαμε στὴν ἐξοχὴ νὰ περάσουμε μερικαῖς ἡμέραις. Μιά νύχτα, τῆ στιγμῇ πού εἶχα κατακλυθῆ γιὰ νὰ κοιμηθῶ, ἀκούσα στὸ διάδρομο ἕνα ἄλλοκοτο θόρυβο καὶ σφυρίγματα. Παραξενεύηκα καὶ μισοσηκώθηκα στὸ κρεβάτι μου, διὰν ἔξαφνα, εἶδα τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ μόνῃ τῆς καὶ νὰ παρουσιάζεται ἕνας σφοδρὸ ἀπὸ ... κούλοισιν, πού κυλούσαν μόνον τους! Πίσω τους ἔρχοταν ἕνας ἀράπησ πού κρατοῦσε ἕνα ραβδί καὶ σφύριζε δαιμονισμένα, σάν νὰ σαλαγοῦσε πρόβατα!...

Πάγωσα ἀπὸ τὸ τρόμο μου. Τὰ χρυσὰ νομίσματα κ' ὁ Ἀράπησ πέρασαν ἀπὸ τ' ἀνοικτὸ παράθυρο καὶ χάθησαν στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Τὴν ἐπομένῃν, διὰν τὰ διηγῆθηκα ὅλα αὐτὰ στὴν μητέρα τῆς φίλης μου, μοῦ εἶπε πὺς ἔπρεπε νὰ μὴ φοβηθῶ καὶ νὰ ρίξω τὸ σεντόνι ἐπάνω στὰ πεντολίρα. Ὑπῆρχε ἕλιπς νὰ μείνουν ἐπὶ κατοχῇ μου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Ἄγνοῦ. Πάντως δὲν εἶχα καθόλου θάερου νὰ κάμω ἕνα τέτοιον ἥρωισμό καὶ τὴν ἐπομένῃν ἡμέρας, ἀρῆσα καὶ τὴν φίλην μου καὶ τὴν ἐξοχὴ καὶ ἔφυγα γιὰ τὴν πατρίδα μου...

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΕΜΕΝΗ

Ὁ κ. Ν. Ζορμπᾶς μᾶς ἀφηγεῖται ἐπίσης ἐν ἐπιστολῇ του τὰ ἑξῆς:

— Ἔταν θέρος κ' ἐπήγαμε ἀποβραδὺς οἰκογενειακῶς σ' ἕνα μαζ χωράφι, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, νὰ κοιμηθούμε καὶ νὰ σηκωθούμε τὸ πρωὶ ν' ἀρχίσουμε τὸ θέρισμα. Τὸ μέρος αὐτὸ ἔλεγαν πὺς εἶνε στοιχειωμένο, μὰ δὲν ἐδώσαμε ποτὲ σημασία στὰ λόγια τοῦ κόσμου. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, καθὼς κοιμόμουν, αἰσθάνθηκα κάποιον νὰ περᾶ καὶ νὰ μὲ πατῆ. Ἄνοιξα τὰ μῖτια μου κ' ἀντίκρισα τρομαγμένος νὰ στέκῃ ἔμπροσ μου μιὰ λευκοφορεμένη γυναίκα. Ἐτρόμαξα, ἀλλὰ κ' αὐτὴ ἀπομακρύνθηκε ἄμεσως καὶ πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕναν ἀντικρινὸ βράχο. Ἐύπνησα τότε τὸν πατέρα μου, τοῦδειξα τὴν ἀσπροντυμένη κυρία, μὰ δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ τίποτε, ὡς πού σιγὰ σιγὰ αὐτὴ ἔβρυσε, ἐχάθηκε ἐντελῶς!...

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

Φρικιαστικὴ φασάτως εἶνε ἡ σχετικὴ ἱστορία τοῦ ἱατροῦ τῆς πόλεως μᾶς κ. Λαζαρίδου.

— Πρὸ 15 ἐτῶν, μᾶς γράφει, ἔξυκνήσαμε ἕνα βράδου στὸ σπίτι ἐντροκοί. Ἀκούσαμε τὴν ἀδελφῇ μου στὸ διπλανὸ δωμάτιο τῆς νὰ κραυγάζῃ καὶ νὰ ζητᾷ βοήθειαν, βογγώντας, οὐρλιάζοντας! Ἐτρέξαμε ἄμεσως καὶ τὴν βρήκαμε ἔσπλωμένη κάτω στὸ πάτωμα τρελλὴ ἀπὸ τὸ τρόμο τῆς καὶ χλωμὴ σάν πεθαμένη. Τῆς ἐδώσαμε νὰ πιτῆ κατὰ καὶ μᾶς διηγῆθηκε, ἐνῶ τὰ δόντια τῆς χτυποῦσαν ἀκόμη ἀπὸ τρόμο, ὅτι τῆς συνέβη κατὰ τὸ ἀπίστευτο, τὸ φρικιαστικόν. Καθὼς τὴν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, αἰσθάνθηκα κάτι νὰ πασπατεύῃ στὸ κρεβάτι τῆς. Νόμισα πὺς ἦταν ἡ γάτα κ' ἄπλωσε τὸ χερί τῆς νὰ τὴν χαϊδέσῃ, διὰν ἀγγίξῃ ἕνα χερί παγομένο, χρυσταλλιασμένο, χερί νεκροῦ!...

Στὸ δωμάτιο τῆς ἔκαινε καντήλι καὶ κατῳρθοσε νὰ διακρίνῃ πράγματι, ἕνα κτριναίρικο κομμένο χερί, τῆ στιγμῇ πού ἔχάνοταν.

Μόλις ἀκούσαμε τὴ διηγήσῃ τῆς, νομίσαμε πὺς εἶδα κάποιον κακ' ὄνειρο καὶ τὴν στείλαμε νὰ κοιμηθῇ. Πραγματικῶς δὲ κοιμήθηκε ἡσυχὰ ὡς τὸ πρωί. Τὴν ἄλλη νύχτα ὅμως αἰσθάνθηκα πάλι τὸ χερί αὐτὸ νὰ τὴν τραβᾷ ἀπὸ τὸ νυχτικὸ κ' ἔλιποθύμησε!...

Δὲν ἤξευραμε τί νὰ εἰπούμε. Τέλος μετὰ δεκά ἡμέρας ἡ ἀδελφῇ μου ἐκφυλόγησε κ' ἐκρεββατώθηκε καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἀπέθανε! Ψυχορραγοῦσα ἀνεπερσε στὸ παραλήρημά τῆς τὸ Κομμένο Χερί, ἔτσι πού ἀνατριχάλαζε καθὼς τὴν ἀκούγαμε.

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἄλλαι ἀφηγήσεις). X. X.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΡΙΚΑ

(Τοῦ Ραμπιντρανθ Ταγκὸς)

Τὰ φρούτα τοῦ κήπου

Τὰ φρούτα ἔρχονται κοπαδιαστὰ στὸν κήπὸ μου καὶ σάν πλήθος στριμωγμένο σκοντάει τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Φουσκάνουν στὸ φῶς μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ πόθου νὰ ὀρμασούν.

Ἔμπα περιήρανα στὸν κήπὸ μου, βασιλίσσά μου, κ' ἀναπαύσου, στὸς ἴσκιους του. Δρέψ τὸν ὄρμη καρπὸ ἀπ' τὸ κοτσάνι του. κ' ἄσε τον ν' ἀδείασῃ ὅλο τὸ φορτίο τῆς γλώσσας του στὰ γέλη σου.

Στὸν κήπὸ μου, ἡ πετολούδες τινάζουν τῆς φτερογέγες τους στὸν ἥλιο, τὰ φύλλα τρέμουν κ' οἱ καρποὶ λαχταροῦνε νὰ γλυκάνουν τὴ γλώσσά σου μὲ τὸ χυμὸ τους.

Ταξίδι

Ἐθάρραπα πὺς εἶδα τὴ μορφή σου, κ' ἔσουρα τὴ βάρκα μου μέσα στὸ σκοτάδι.

Τώρα, ἡ αὐγὴ χαράζει μὲ χαμόγελο καὶ τὰ λουλούδια τῆς Ἄνοιξης ἀνθοῦνε μυροβόλα.

Ὅμως κ' ἂν τὸ φῶς λιποψυχήσῃ καὶ τὰ λουλούδια μαραθοῦν, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῆσω ν' ἀρμενίζω.

Ὅταν ἔκανες σὲ μένα τὸ γνέφιμο ἐκεῖνο τὸ βουβὸ, ὁ κόσμος κοιμόταν καὶ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνόν.

Τώρα οἱ καμπάνες σημαίνουν δυνατὰ κ' ἡ βάρκα μου εἶνε φορτωμένη μὲ τὸ χρυσάφι τοῦ ἡλίου.

Ὅμως, κ' ἂν οἱ καμπάνες σωπάσουν κ' ἡ βάρκα μου ἀδείασῃ, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῆσω ν' ἀρμενίζω.

Μερικὲς βάρκες ἔφυγαν, καὶ μερικὲς δὲν εἶνε ἀκόμα ἐτοιμες, μὰ ἐγὼ δὲ θὰ μείνω πίσω.

Τὰ πανιά φουσκώσανε, κ' ἀπὸ τὴν πέρα ἀκτὴ φθάνουν τὰ μπουλουκία τῶν πουλιῶν.

Ὅμως κ' ἂν πέσουν τὰ πανιά, κ' ἂν πάθουν ν' ἀρχοῦνται τὰ μηνύματα ἀπὸ τὴν πέρα ἀκτὴ, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῆσω ν' ἀρμενίζω πρὸς τὸ νησί σου.

Συνηγορία

Ἦρθα σὲ σένο γιὰ νὰ δεχτῶ τὸ ἀγγιγμά σου, πρὶν ἀρχίσω τὴ μέρα μου.

Ἄφρησε τὰ μάτια σου ν' ἀναπαυθοῦν στὰ μάτια μου λιγάκι.

Ἄσε με νὰ πάρω μαζί μου στὴ δουλειά μου τὴ διαβεβαίωση τῆς συνηγορίας σου, φίλε μου!

Γέμισε τὸ πνεῦμά μου μὲ τὴ μουσικὴ σου, ὡς τὸ τέλος, μέσα ἀπὸ τὴν ἔρημο τοῦ θαυροῦ!

Ἄσε τὸ ἔρωτα τὸ φωτοβόλημα νὰ φιλήσῃ τῆς κορφῆς τῶν σκέψων μου καὶ νὰ κυλλήσῃ κάτω στὸν κάμπο τῆς ζωῆς μου, ὅπου οἱ καρποὶ ὀρμαίξουν.

Ἡ ἀγάπη τοῦ κυρίου

Στάσου μπροδὸ στὰ μάτια μου κ' ἄφρησε τὸ χῶδι τῆς ματιᾶς σου νὰ κἀνῃ τὰ τραγοῦδια μου ν' ἀναθρόσουν σὰ φλόγα.

Στάσου ἀνάμεσα στ' ἀστέρια σου κ' ἄσε νὰ ἰδῶ τὴν πυρὰ τῆς θυσίας μου ν' ἀνάβῃ ἀπὸ τὰ φωτὰ τους.

Ἡ γῆ προσμένει στὰ πλάγια τοῦ δρόμου τοῦ κόσμου.

Στάσου ἀπάνω στὸν προδισαν μανδύα, πού ἔπλωσε ἐπὶ διάβα σου, καὶ ἄσε με νὰ νοιώσω στὰ χορτάρια τῆς καὶ σ' ἀνθισμένα τῆς λιβάδια τὸ σκόρπισμα τῶν δικῶν μου χαιρετισμῶν.

Στάσου ἐπὶς βραδυᾶς τῆ σγαλιά, ὅπου ἡ καρδιά μου ἀγρυπνάει μονάχη. Γέμισε τὸ ποτήρι τῆς μοναξιάς τῆς κ' ἄσε με νὰ νοιώσω μέσα μου τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς Ἀγάπης Σου.

Ἀυγὴ

Τούτῃ τῆ στιγμῇ σὲ βλέπω νὰ κάθῃσαι ἐπὶς αὐγῆς τὸ χρυσὸ χαλί.

Ὁ ἥλιος λάμπει στὸ στέμμά μου, τ' ἀστέρια σφαιρίζονται στὰ πόδια σου, τὰ πλήθη ἔρχονται καὶ σὲ προσκυνοῦνε καὶ φεύγουν, κ' ὁ ποιητὴς ἀμίλητος κάθεται ἐπὶ γωνία.

Ἡ ἀρχὴ, ἡ μέση καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς

Ἀρμενίζοντας μέσα ἀπὸ τὴ νύχτα, ἔφθασα ἐπὶς ζωῆς τὸ γιορτάσι, καὶ τῆς αὐγῆς τὸ χρυσὸ κανέρι γέμισε μὲ φῶς γιὰ μένα.

Τραγοῦδησα μὲ χαρὰ καὶ παράλεια νὰ μᾶθω ποῖες ἦταν ὁ δορητῆς—λησημόνησα νὰ ρωτήσω τὸνομά του.

Τὸ μεσημέρι ἡ γῆ ἔγινε θερμὴ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου κ' ὁ ἥλιος φλογερὸς ψηλὰ στὸν οὐρανόν.

Ἀποκαμωμένος ἀπ' τὴ δίψα ἔφθασα ἐπὶς πηγῇ. Τὸ νερὸ χύθηκε μπροσὰ μου κ' ἄφθονα. Τῶπα. Κ' ἐνῶ ἀγαποῦσα τὸ ρομπινένιο ποτήρι ποῦταν στὰ χεῖλη μου σὰ γλυκὸ φίλι, δὲν εἶδα ἐκεῖνον τὸ κρατοῦσε—λησημόνησα νὰ ρωτήσω τ' ὄνομά του. Τὸ βράδου, μ' ἔδωκε τὴν κούρασι μου, ἀναζητῶ τὸ δρόμο γιὰ νὰ γυρῶσω ἐπίτι.

Ὁ δὴγός μου ἔρχεται μ' ἕνα λυχνάρι καὶ μοῦ γνέφει. Ρωτῶ τ' ὄνομά του. Μὰ βλέπω μόνο τὸ φῶς τοῦ μέσα στὴ σιωπῇ καὶ νοιώθω τὸ χαμόγελό του νὰ γεμίζῃ τὸ σκοτάδι. K. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

